

Sygn. akt IV U 1627/16/N

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 28 lutego 2017 r.

Sąd Rejonowy dla Krakowa – Nowej Huty w Krakowie IV Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w składzie:

Przewodniczący: SSR Zuzanna Drukała

Protokolant: protokolant sądowy Magdalena Przyłucka

po rozpoznaniu w dniu 28 lutego 2017 r. w Krakowie

na rozprawie

sprawy z wniosku K. R.

przeciwko Kasie Rolniczego Ubezpieczenia Społecznego Oddziałowi Regionalnemu w K.

o zasiłek chorobowy

na skutek odwołania K. R.

od decyzji Kasy Rolniczego Ubezpieczenia Społecznego Oddziału Regionalnego w K.

z dnia 5 października 2016 r. znak (...) - (...). (...). (...)(...)

zmienia zaskarżoną decyzję w ten sposób, że przyznaje odwołującej się K. R. prawo do zasiłku chorobowego należnego jej zmarłemu synowi M. R. za okres od 31.07.2016 r. do 27.09.2016 r.

Sygn. IV U 1627/16/N

UZASADNIENIE

wyroku z dnia 28 lutego 2017 roku

Decyzją z dnia 5.10.2016 r., znak (...) - (...). (...). (...)(...) (...), Prezes Kasy Rolniczego Ubezpieczenia Oddział Regionalny w K. odmówił odwołującej się K. R. prawa do niezrealizowanego świadczenia po zmarłym M. R.. Jako podstawę prawną wydanej decyzji KRUS wskazał przepis art. 14 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 20.12.1990 r. o ubezpieczeniu społecznym rolników oraz art. 136 ust. 1 ustawy z dnia 17.12.1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych.

W uzasadnieniu wskazano, że M. R. przed śmiercią nie złożył zaświadczeń lekarskich, które stanowią jednocześnie wniosek o zasiłek chorobowy, a odwołująca nie jest „małżonką oraz dzieckiem osoby zmarłej”, czyli osobą uprawnioną do wypłaty niezrealizowanego świadczenia.

W odwołaniu z dnia 18.10.2016 r. odwołująca K. R. zaskarżyła decyzję. Podniosła, że przez okres choroby syna M. R. wielokrotnie były zanoszone przez członków rodziny zmarłego zwolnienia lekarskie do KRUS lecz pracownicy organu odmawiały ich przyjęcia.

W odpowiedzi na odwołanie z dnia 10.11.2016 r. KRUS wniósł o oddalenie odwołania podtrzymując argumentację powołaną w zaskarżonej decyzji.

Bezsporne w sprawie było, że:

Zmarły syn odwołującej się M. R. był ubezpieczonym w KRUS. Dnia 8.08.2016 r. wystawiono zwolnienie lekarskie dla M. R. obejmujące okres od dnia 31.07.2016 r. do dnia 8.08.2016 r. Dnia 23.08.2016 r. wystawiono zwolnienie lekarskie obejmujące okres od dnia 9.08.2016 r. do dnia 23.11.2016 r. W powyższych okresach M. R. był nieprzerwanie hospitalizowany i dnia 27.09.2016 r. zmarł.

Przy hipotetycznym założeniu, że zwolnienia lekarskie zostały doręczone do dnia śmierci M. R. uprawnionym przysługiwałoby prawo do zasiłku chorobowego za okres od dnia 31.07.2016 r. do dnia 27.09.2016 r.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Odwołująca do dnia śmierci M. R. mieszkała z nim wspólnie w jednym gospodarstwie domowym. Syn prowadził gospodarstwo rolne, a odwołująca zajmowała się domem, kuchnią. Odwołująca się K. R. utrzymuje się z własnej renty. W ciągu ostatnich dwóch miesięcy życia M. R., nie uzyskiwał on dochodów z gospodarstwa rolnego i odwołująca faktycznie utrzymywała go, musiała z tej przyczyny nawet się zadłużyć. M. R. nie pozostawał z innymi osobami we wspólnym gospodarstwie domowym, był rozwiedziony i nie miał dzieci.

dowód: zeznania odwołującej k. 15, akta rentowe;

W okresie pobytu w szpitalu i choroby M. R. prosił swoją matkę o przekazanie zwolnień lekarskich do KRUS. Odwołująca trzykrotnie była w urzędzie, aby pozostawić tam wystawione synowi zwolnienia lekarskie. Po raz pierwszy odwołująca udała się do organu pod koniec lipca 2016 r. Pracownica organu odmówiła przyjęcia dokumentu zaświadczenia lekarskiego twierdząc, że okres od rozpoczęcia choroby jest zbyt krótki. Następnie odwołująca się poszła do KRUS dnia 12.08.2016 r. z dwoma zwolnieniami. Pracownica ponownie odmówiła ich przyjęcia twierdząc, że nie jest wiadome do kiedy M. R. będzie przebywał w szpitalu i lepiej, żeby zwolnienia przedłożono po opuszczeniu szpitala. Inna pracownica KRUS tytułująca się jako kierownik poleciła odwołującej się przyniesienie zwolnień pod koniec września. Po raz trzeci odwołująca była w KRUS ze zwolnieniami lekarskimi syna w dniu śmierci syna.

dowód: zeznania odwołującej k. 15, zeznania świadkówna L. Z. k. 16, J. Z. k. 16;

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie powołanych dowodów. Dowodom zgromadzonym w aktach rentowych Sąd dał wiarę w całości, jako że nie były kwestionowane przez strony. Zeznania świadków J. Z., L. Z. oraz samej odwołującej się zdaniem Sądu były w pełni wiarygodne. Osoby te zeznawały spójnie, logicznie oraz wyczerpująco. Ich twierdzenia wzajemnie się uzupełniały i pokrywały.

Sąd zważył, co następuje:

Odwołanie zasługuje na uwzględnienie.

KRUS nie kwestionował niezdolności do pracy M. R. trwającej powyżej 30 dni. Zgodnie z art. 14 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 20.12.1990 r. o ubezpieczeniu społecznym rolników zasiłek chorobowy przysługuje ubezpieczonemu, który wskutek choroby jest niezdolny do pracy nieprzerwanie przez co najmniej 30 dni. Zasiłek chorobowy przysługuje za okres czasowej niezdolności do pracy, jednak nie dłużej niż przez 180 dni.

W toku postępowania dowodowego wykazano ponadto, że odwołująca się przed śmiercią syna i na jego prośbę była dwukrotnie w KRUS przynosząc zwolnienia lekarskie. Pracownicy organu za każdym razem w sposób kategoriyczny odmawiali fizycznego przyjęcia tych zwolnień. Takie postępowanie pracowników KRUS, polegające na bezprawnej odmowie przyjęcia składanej organowi dokumentacji, nie może skutkować negatywnymi konsekwencjami dla strony. To że pracownicy KRUS odmówili fizycznego przyjęcia zwolnień, nie oznacza, że owe dokumenty nie zostały przez M. R. za jego życia skutecznie złożone organowi. M. R. ze swej strony uczynił wszystko, co był w stanie, zanosząc organowi ww. dokumenty poprzez posłańców, którymi byli członkowie jego rodziny. Zatem prawo do zasiłku chorobowego przez

M. R. zostało nabyte, ale świadczenie to nie zostało wypłacone świadczeniobiorcy przed śmiercią M. R. i to – co warte podkreślenia - z winy pracowników KRUS.

Ponadto wykazano, iż odwołująca jest członkiem rodziny (matką) zmarłego i pod koniec jego życia utrzymywała go, gdyż wobec ciężkiej choroby i długiego pobytu w szpitalu M. R. nie uzyskiwał własnych dochodów z prowadzonego wcześniej gospodarstwa rolnego, przeszedł na utrzymanie matki, z którą wspólnie zamieszkiwał.

W myśl wskazanego w uzasadnieniu zaskarżonej decyzji art. 136 ust. 1 ustawy z dnia 17.12.1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych w razie śmierci osoby, która zgłosiła wniosek o świadczenia określone ustawą, świadczenia należne jej do dnia śmierci wypłaca się małżonkowi, dzieciom, z którymi prowadziła wspólne gospodarstwo domowe, a w razie ich braku - małżonkowi i dzieciom, z którymi osoba ta nie prowadziła wspólnego gospodarstwa domowego, a w razie ich braku - innym członkom rodziny uprawnionym do renty rodzinnej **lub** na których utrzymaniu pozostawała ta osoba.

Nie ulega kwestii, że odwołująca się nie była uprawniona do renty rodzinnej po M. R., gdyż zgodnie z art. 29 ustawy z dnia 20.12.1990 r. o ubezpieczeniu społecznym rolników do renty rodzinnej są uprawnieni następujący członkowie rodziny zmarłego:

- 1) dzieci własne, dzieci drugiego małżonka oraz dzieci przysposobione,
- 2) przyjęte na wychowanie i utrzymanie przed osiągnięciem pełnoletności wnuki, rodzeństwo i inne dzieci, z wyłączeniem dzieci przyjętych na wychowanie i utrzymanie w ramach rodziny zastępczej lub rodzinnego domu dziecka,
- 3) małżonek (wdowa, wdowiec),
- 4) rodzice

- jeżeli spełniają warunki do uzyskania takiej renty w myśl przepisów emerytalnych.

Zgodnie z art. 6 ww. ustawy ilekroć w ww. ustawie jest mowa o przepisach emerytalnych, to rozumie się przez to przepisy ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2015 r. poz. 748, z późn. zm.). Na gruncie przepisów o emeryturach i rentach z FUS z kolei kwestie uprawnień do renty rodzinnej reguluje jej art. 71, który stanowi, że rodzice mają prawo do renty rodzinnej, jeżeli:

- 1) ubezpieczony bezpośrednio przed śmiercią przyczynił się do ich utrzymania **oraz**
- 2) spełniają oni odpowiednio warunki określone dla wdowy i wdowca w art. 70 ust. 1 i 2 oraz, co do wieku, również w art. 70 ust. 5 ustawy.

Nie ulega wątpliwości, że odwołująca się nie spełniała tych kumulatywnie ujętych. Do odwołującej się natomiast winien mieć zastosowanie art. 136. 1 tejże ustawy, na który zresztą słusznie powołuje się KRUS w uzasadnieniu zaskarżonej decyzji. Przepis ten stanowi, że w razie śmierci osoby, która zgłosiła wniosek o świadczenia określone ustawą, świadczenia należne jej do dnia śmierci wypłaca się:

- małżonkowi, dzieciom, z którymi prowadziła wspólne gospodarstwo domowe,
- a w razie ich braku małżonkowi i dzieciom, z którymi osoba ta nie prowadziła wspólnego gospodarstwa domowego,
- **a w razie ich braku także innym członkom rodziny, na których utrzymaniu pozostawała ta osoba.**

Wskazany w tym przepisie warunek został przez odwołującą się spełniony, gdyż - jak ustalono - ubezpieczony M. R. bezpośrednio przed śmiercią pozostawał na utrzymaniu odwołującej się będącej jego matką .

W konsekwencji Sąd orzekł jak w wyroku zmieniając zaskarżoną decyzję w ten sposób, że przyznał odwołującej się prawo do spornego zasiłku chorobowego za okres od dnia 31.07.2016 r. do dnia 27.09.2016 r., na podstawie powołanych przepisów oraz art. 477¹⁴ § 2 kpc.